

siger det gerne endnu en Gang, at Danmark nok viser en vis Forstaaelse af, at der skal gøres noget paa dette Omraade, men Danmark er, som jeg dømmet, blevet staaende paa Halvvejen, og det, vi ønsker, er, at Danmark maa gaa Vejen til Ende — for vor Skyld, men ogsaa som et Eksempel for Europa.

Jeg kommer nu til nogle Forhold i de nye Landsdele. Den højtærede Justitsminister har takket for det Bifald, som han vandt her i Folketinget for sin Holdning i det, man med Rette eller Urette kalder „Paskrigen“. Jeg er af den Mening, at det er meget ufrugtbart at diskutere, hvorvidt den danske Regering skal gøre Brug af den Ret, den har til at tildele kollektivt Visum, eller ej, for Retten er jo ubestridelig; Danmark kan give og nægte, ligesom det finder for godt. Men naar man skal bedømme Spørgsmaalet, hvad der er godt og hensigtsmæssigt i den Retning, kan man ikke undlade at se paa, hvorledes Praksis haandhæves paa den anden Side af Grænsen. Det er ikke nemt at blive fuldkommen klar over, hvorledes Forholdene ligger paa begge Sider; saa skulde man have hele Materialet liggende foran sig, hvad jeg ikke har. Men jeg vil dog pege paa, at inden dette, som vi kalder Paskrigen, opstod i Anledning af Knivsbjergfesten, er der i mindst 7 Tilfælde nægtet kollektivt Visum fra Danmarks Side. Naar man følger det Princip, som gøres gældende af den højtærede Justitsminister, at man ikke skal lægge Hindringer i Vejen for Mindretallet, de skal kunne faa kollektivt Visum, naar de vil, til Tyskland, men naar Folk fra Tyskland vil herind, synes man ikke, det er nødvendigt at bevilge dem denne Begunstigelse — bliver Konsekvensen saa ikke, at man ogsaa maa sige, at naar det danske Mindretal vil besøge Danmark, skal man gøre alt for at lette det, men naar Folk fra det gamle Land vil besøge det danske Mindretal dernede, skal man ikke gøre det? Men saadan handler man, og saa er det ikke helt klart, hvorfor man ikke skal gøre det ogsaa i det andet Tilfælde. Jeg siger endnu en Gang, at jeg synes, den Diskussion er meget ufrugtbar, og for at komme ud over dette vilde det eneste fornuftige

være, at man gjorde en Ende paa det Forhold, at man skal betale for at komme over Grænsen. Man har næsten helt glemmt, at det er den naturlige Tilstand, at man kan passere Grænsen uden at betale. Saadan var det før, saadan har det altid været, og saadan har de fleste Stater det nu igen. Hvorfor kan det ikke være saadan mellem Danmark og Tyskland? Jeg ved ikke, om jeg er rigtigt underrettet, naar jeg mener, at man fra tysk Side allerede er kommet med et slikt Tilbud, men det er helt ligegyldigt, fra hvilken Side Initiativet kommer, bare det sker. Der hænger altid noget af Krigstilstanden ved den Maade, som vi nu har det paa: at man først skal have bevilget Visum, inden man kan passere Grænsen. Paa samme Linie ligger de Vanskeligheder, som vi ofte har, naar vi, det tyske Mindretal, ønsker, at en eller anden fra Tyskland skal komme til os for at holde Foredrag eller holde Koncert eller fremvise et Skuespil eller noget lignende. Det sker ofte, at inden vi faar Tilladelsen, er det allerede for sent. Jeg synes, disse Ting maatte kunne afgøres hurtigere. Der behøvede vel ikke saa mange at tale med i den Sag. Det hører ogsaa med til den kulturelle Frihed, som vi mener at have Ret til. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har omtalt Markhypoteksagen og har ment, at der var kommet nye Momenter frem, siden Tyskland opskrev Papirmarken. Den højtærede Justitsminister har ment, at det forandrer juridisk slet ikke noget, for Danmark har sine egne Love at rette sig efter. Det er jo indlysende nok, at Danmark har det, men jeg ved ikke, om Spørgsmaalet dermed er afgjort, om Danmark virkelig har Ret til at bestemme, hvor meget fremmed Mønt skal gælde indenfor Landets Omraade, om det ikke er en Sag, der er afhængig af internationale Synspunkter, ikke af nationale. Nu har vi jo hørt af den højtærede Socialminister, at Tyskland har erklæret sig villigt til at udbetale det Beløb, som det skal udrede for Privatfunktionærernes Forsikring, beregnet efter Dollarkursen den 15. Juni 1920. Ligger det ikke meget nær at spørge, om det ikke var billigt, at ogsaa Danmark beregnede Marken efter den Dagskurs, at Danmark saaledes stillede